

HET ZWAARD VAN GROOTOOM SERAFIJN

Tante Geola
Het zwaard van grootoom Serafijn
Mark Tijsmans
Met illustraties van Marc-Aurèle Versini

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: juni 2018

© 2018, Mark Tijsmans en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Boekverzorging: Peer De Maeyer

D/2018/7104/49
ISBN 978 94 6131 840 4
NUR 283

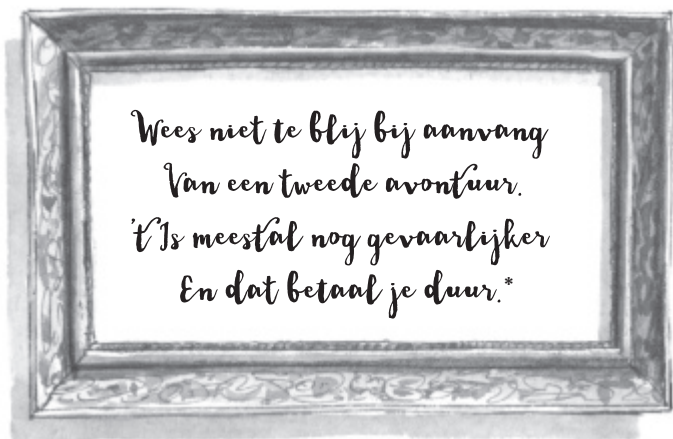
vanhalewyck.be

 vanhalewyck
 vanhalewyck
 van_halewyck

Van Halewyck

*Citaat uit: *Afgrijselijk angstaanjagende aankondigingen*
Serafijn Paracelsus – Eerste druk 1539

HOOFDSTUK 1

Dus daarom was de brievenbus leeg. Daarom had hij nog steeds geen post ontvangen.

Voor de tweede dag op rij.

Bas Bonje Bolleboos was net de heel lange dreef voor kasteel Tot Slotte komen aflopen. Zoals elke dag. Hij stak zijn hoofd vol verwachting in de, eerlijk toegegeven, veel te groot uitgevallen brievenbus om vast te stellen dat er voor de tweede dag op rij niks in zat.

Toegegeven, alle dagen voordien had er ook niks in gezeten, maar toen verwachtte hij ook niks.

‘Ik wacht toevallig wel op een brief!’ gilte de jongen. Daar was hij zo zeker van omdat zijn ouders hem kort tevoren een brief gestuurd hadden. Met de mededeling dat ze hem eerstdaags nog een brief gingen sturen. Waarom zijn ouders niet gewoon in de eerste brief konden zeggen wat ze te zeggen hadden, was Bas Bonje een raadsel. Maar echt verbazen deed het hem niet. Zijn ouders deden wel vaker vreemde dingen. Zo waren ze hem als baby ooit een keer vergeten in Afrika en hadden er niet beter op gevonden dan hem per post te laten terugsturen.

Bas Bonje Bolleboos trok een boos gezicht en wilde net zijn coole sportschoen tegen de brievenbus aan knallen, toen hij boven in de kruin van een boom vlak-

bij iets zag bewegen. Bas Bonje had de zon pal in zijn gezicht. Hij moest zijn ogen samenknijpen om iets van het beeld te kunnen maken.

‘Verontschuldig mij ten zeerste, jongeheer’, sprak de boom licht zenuwachtig. ‘Maar gezien de huidige situatie mag u het me niet kwalijk nemen dat ik niet doe waarvoor ik gekomen ben.’

Bas Bonje Bolleboos trok grote ogen, wat vrij vervelend was met al dat licht, en liep naar de andere kant van de oude eik zodat hij de zonnestralen in zijn rug kreeg. Hij keek aandachtig naar de dikke stam met daarboven het prachtige zomerse bladerdak. Hij bleef wat besluiteloos staan dralen. Bomen konden normaal gezien niet praten. Al hoefde dat ook weer niet zo heel vreemd te zijn op dit kasteel van zijn tante Geola. Er woonde tenslotte al een spook, hun butler had vroeger nog voor de duivel gewerkt en de was en de plas werden gedaan door twee feeksen. Het kasteel had ook geen dak. Er stonden honderden versierde kerstbomen op de zolder. En alsof dat nog niet vreemd genoeg was... Tante Geola was een heks. Niet gewoon het kruidenvrouwtje waar ze zich graag voor uitgaf, maar een echte, onvervalste toverkol. En ze was er nog fier op ook!

Dus wat zou het. Zo’n sprekende eikenboom vlak naast de brievenbus kon er nog wel bij.

‘Mag ik u groeten, oh, gij prachtigste aller bomen’, begon Bas dus. Hij sprak vrij theatraal, omdat de boom al erg oud leek.

‘Tja, u mag groeten wie u wil’, klonk het een beetje verscholen tussen de bladeren. Een zomers zuchtje

ochtendwind beroerde zachtjes de kruin. ‘Maar als u het tegen mij hebt, ik ben helemaal geen boom. Al zit ik toevallig wel in de boom. Maar ik ben er zelf geen.’

‘Ach zo’, herstelde Bas Bonje zich vlug.

‘Bomen kunnen volgens mij helemaal niet praten.’

‘Ach zo’, zei Bas maar weer. Hij probeerde door het dikke bladerdak heen te kijken om te zien welk schepsel het waagde om in hun eikenboom te kruipen.

‘Hoewel, ik zou er helemaal niet vreemd van opkijken of zo’, ging de stem in de boom verder. ‘Ik heb een oom die hier in de buurt werkt, en die vertelt me het ene vreemde verhaal na het andere.’

‘Waar werkt uw oom dan wel?’ vroeg Bas Bonje, die ondertussen al op de brievenbus stond maar nog steeds niet kon zien tegen wie hij sprak.

‘Hij is buschauffeur’, klonk het fier. ‘Hij rijdt met zo’n gele bus en voert toeristen doorheen de streek hier.’

‘Ach zo.’ Bas Bonje pijnigde zijn hersenen. Die beschrijving kwam hem vaag bekend voor.

‘Hoewel hij de laatste tijd wat overspannen lijkt. Dat komt vast door al die vreemde verhalen.’

‘Ach zo.’ Bas Bonje Bolleboos sprong van de brievenbus af en ging pal onder de dikke oude eik staan. ‘En wie bent u dan wel?’ vroeg hij nieuwsgierig. Hij smeed zijn hoofd in zijn nek en keek strak de hoogte in. ‘Het is vreselijk onbeleefd om je te verstoppen voor de heer des huizes.’ Dat was Bas Bonje niet, want het kasteel behoorde aan zijn tante. Maar dat hoefde die stem in de boom niet te weten.

Er begon wat te bewegen in de kruin. Er klonk een gesmoorde vloek, het geluid van wat krakende takjes en plots kwam er een mensenhoofd tevoorschijn. Het was een heel gewoon mensenhoofd. Helemaal niks speciaals aan. Behalve dan het feit dat het ondersteboven hing. Het mensenhoofd droeg een pet. Die zat zo stevig vast dat ze niet eens naar beneden viel. Er kwamen nu ook twee armen tevoorschijn, en twee benen, die zich optrokken en zich stevig vastklampten aan een dikke tak. Het lichaam dat onder het hoofd zat, droeg een uniform. Dat overigens perfect bij die pet paste.

‘Ik ben de postbode’, sprak een jongeman van een jaar of twintig. Hij had lichtbruin haar, bruine ogen en sproeten waar je onmogelijk naast kon kijken. Hij hield een bijna lege brieven tas keurig op zijn schoot.

‘Wat doet u in die boom? Volgens mij heeft daar niemand een brief nodig’, zei Bas.

‘Ik zit hier al twee dagen’, gaf de postbode toe.

‘Ach zo. Houdt u van stiekem kamperen misschien?’ vroeg Bas een beetje boos. Als er nu ook nog een tent in die boom was opgezet, zou hij toch maatregelen moeten nemen.

‘Niet echt, nee’, schudde de jongeman het hoofd. ‘Ik ben op de vlucht.’

‘Ik wist niet dat postbode een gevaarlijk beroep was’, zei Bas meewarig.

‘U zou eens moeten weten, jongeheer’, slikte de postbode moeilijk. ‘Ik wilde gisterochtend een brief in jullie bus droppen. Het was de laatste die ik had. En toen sprongen er plots twee bloedstollende monsters

uit de struiken. Ik heb me dus verstopt in deze boom en ben niet van plan eruit te komen voor die twee creaturen veilig achter slot en grendel zitten.'

'Welke twee creaturen?' vroeg Bas Bonje verbaasd. Het was ondertussen hoogzomer en de inval op het kasteel door een stel zombies, geesten en andere grafbewoners was al een paar weken geleden. Zaten er toch nog een stel in het bos?

'Die twee!' klonk het gruwelijk. De postbode liet een hand los, waardoor hij bijna uit de takken viel, en wees naar een struik iets verderop. Daar zat een prachtige, ranke, zwart-witte wolf, naast een gigantisch grote Siberische tijger. Ze keken allebei schaa-pachtig de andere kant op.

'Foxtrot! Beer!' gilde Bas Bonje boos. 'Ik wacht al zo lang op een brief van mijn ouders en door jullie schuld is die nu ook nog twee dagen extra te laat.'

'Tja', antwoordde de wolf doodleuk. Hij legde zich op zijn gemakje in de schaduw van de struik. 'Kan ik er wat aan doen? Jij zegt tegen ons: "Ga op de uitkijk staan bij de brievenbus en waarschuw me als er een brief in zit."'

'Inderdaad!' riep Bas Bonje verongelijkt.

'En dat zijn we dus aan het doen. We wachten tot die brief in de bus zit. Maar voorlopig zit hij daar nog niet, want hij zit nog steeds in de tas van die sproetenkop in die boom.' Hij rekte zich uit met opengesperde bek en sloot zijn ogen. De tijger naast hem deed precies hetzelfde. Met een air van 'Alsof wij er iets aan kunnen doen'.

‘HELP! Hellep!’ gilde de postbode luid. ‘Dat beest kan praten.’

‘Welk beest?’

‘Die tijger. Ik hoorde hem praten. Daarnet nog.’

‘De wolf bedoelt u’, verduidelijkte Bas Bonje behulpzaam, alsof zo’n vergissing heel normaal was. ‘Beer zegt nooit wat. Al begrijpt hij alles wat je zegt, hoor.’

‘Hebben jullie nog een beer ook?’

‘Nee. Beer is de naam van de tijger.’ De postbode begreep er niks van, maar volgens Bas Bonje was het allemaal heel logisch.

‘Mijn oom had gelijk. Hij had overschot van gelijk.’ De jonge postbode klom zenuwachtig hoger de boom in en verdween weer tussen het bladerdak.

‘Waarin dan, als ik vragen mag?’ wilde Bas Bonje weten. Hij zag alleen nog een geknoopte veter en het randje van een schoen.

‘Iedereen is krankzinnig hier op het kasteel.’

‘Kom kom kom...’

‘En met uitbreiding in heel Krot-Kronkelinge.’

Dat was de naam van het dorpje waar tante Geola woonde.

‘Ach... Zo’n vaart loopt het beslist niet, hoor’, probeerde Bas Bonje te sussen. ‘Als u de kasteelbewoners beter leert kennen, zult u merken dat het allemaal aardige figuren zijn. Er is hier niemand die echt krankzinnig is.’ Bas Bonje glimlachte bemoedigend. ‘Al moet ik toegeven dat de Tsaar van eender waar dicht in de buurt komt.’

‘Woont er ook nog een tsaar op het kasteel?’

‘Technisch gezien is hij op langdurig bezoek zonder concrete einddatum.’

Bonk!

Met het geluid van krakende takken en een gemene smak viel de postbode uit de boom. De lucht werd uit zijn longen geblazen, waardoor hij zich even niet meer kon bewegen. Dat kwam Foxtrot en Beer mooi uit. Ze liepen op de jongeman toe en begonnen zijn gezicht schoon te likken. Dat stuk postbode zat tenslotte al twee dagen in die boom. Hij kon best een opknopbeurt gebruiken.

‘Verscheurd! Ik word verscheurd!’ riep de postbode luid.

‘Uw broek is gescheurd’, verbeterde Bas Bonje beleeft. ‘Dat klopt. Maar uzelf bent redelijk intact, hoor. Zo op het eerste gezicht.’ Hij hielp de man overeind. De postbode begon zijn kleren af te kloppen en keek jaloers naar Foxtrot, die als een jonge hond met zijn pet aan het spelen was.

‘Wel...’ drong Bas Bonje ongeduldig aan. Hij keek met begerige ogen naar de brieven tas die de postbode nog steeds had rondhangen.

‘Wel wat?’ vroeg de postbode, die zijn pet probeerde te grijpen maar net miste omdat Foxtrot ze naar Beer wat verderop schopte.

‘De brief natuurlijk!’ viel Bas Bonje uit. ‘Wanneer krijg ik nu eindelijk mijn brief?’

‘Oh, juist ja’, knikte de jongeman verstrooid, alsof hij helemaal vergeten was waarom hij gekomen was. Hij trok de tas wat verder open en haalde er een licht

gekreukte enveloppe uit. Met een breed gebaar toonde hij die aan Bas Bonje, maar vlak voor de jongen de brief wilde grijpen trok hij die terug.

‘Mag ik eerst even vragen hoe je heet, kereltje?’ vroeg de postbode officieel.

‘Bas Bonje Bolleboos’, antwoordde de jongen zuchtend. Hij had al lang gezien dat zijn naam vooraan op de enveloppe prijkte.

‘Geschreven door de heer en mevrouw Bolleboos’, las de postbode op de achterzijde. ‘En afgestempeld in...’

‘Vladivostok’, vulde Bas Bonje aan, terwijl hij de brief uit de handen van de postbode trok. Hij aarzelde even, maar besloot om de brief niet open te maken voor de postbode verdwenen was.

‘Je ouders?’ probeerde de postbode nieuwsgierig.

‘Yep’, knikte Bas alleen maar.

‘Wonen die daar? In Vladivostok, bedoel ik?’

‘Nee. Ze zijn er voor een langdurig verblijf zonder concrete einddatum. Voor hun werk.’

‘Zo ver weg. Wat erg voor je.’

‘Daar durf ik aan te twijfelen’, zei Bas Bonje fel. ‘Hoe verder mijn ouders van me vandaan blijven, hoe liever ik het heb.’

‘Echt?’

‘Yep. Mijn vader is namelijk professor in de experimentele herstellkunde van het klimaat door implementering van de raakvlakken der aangrenzende vakgebieden van de wetenschap’, dreunde de jongen op.

‘En wat wil dat zeggen?’

‘Dat hij gekker is dan alle kasteelbewoners hier bij elkaar’, antwoordde Bas gewoontjes. ‘En met uitbreiding ook dan de inwoners van Krot-Kronkelinge.’

‘Aaarghh!’ gilte de postbode, die zonder aarzelen weer de boom in klom. Foxtrot en Beer leken dat wel fijn te vinden en zetten zich likkebaardend onderaan de stam, terwijl ze niet erg subtiel de uniformpet van hun slachtoffer verscheurden.

‘Jongheer Bas Bonje, als het enigszins mogelijk is...’ riep de postbode zenuwachtig, toen Bas op zijn dooie gemakje weer naar het kasteel liep.

‘Wat?’ klonk het nonchalant vanaf de dreef.

‘Ik spaar postzegels, ziet u. En eentje uit Vladivostok heb ik nog niet.’

‘Als u nog een dag of twee daar wacht, kom ik hem wel een keer brengen’, grinnikte Bas Bonje ondeugend.

‘Tja... Dat zal ik dan maar doen zeker...’ mompelde de postbode zuur. ‘Ik zit hier voorlopig toch nog een tijdje.’ Hij keek naar de vlijmscherpe tanden in de opengesperde muilen van de wilde dieren onder zich.

Alsof hij een andere keuze had.

Tok tok tok.

Bas Bonje haastte zich de trappen op voor het kasteel naar de prachtige antieke houten toegangspoort. Hij wilde enthousiast aankloppen met de grote ijzeren deurklopper, toen hij hoorde dat iemand hem voor was.

Tok tok tok.

Maar hij kon niemand zien. Bas Bonje was helemaal alleen buiten.

Tok tok tok.

Er werd van binnenuit op de poort geklopt.

Bas Bonje grinnikte ondeugend. 'Ja, kom gerust buiten als je wil, hoor.'

'Wat? Oh... ' Er klonk beleefd gestommel in de hal van het kasteel, waarna de poort met een zwierige zwaai werd geopend. 'Verschoning, jonkheer. Verschoning.' In het deurgat stond een oudere man die aan zijn uiterlijk te zien al ettelijke honderden jaren overleden was. Dat wilde echter niet zeggen dat hij er onverzorgd bij liep. Hij droeg een keurig zwart jacket met daaronder een livrei, zoals het een butler op een adellijk kasteel betaamt.

'Schemerling', zuchtte Bas Bonje speels. 'Hoe vaak hebben we al afgesproken dat er enkel op de deuren geklopt wordt als er ook echt iemand naar binnen of naar buiten moet?'

'Verontschuldiging, jonkheer. U hebt helemaal gelijk.' De oude butler boog beleefd. 'Maar al die prachtige houten deuren hier', voegde hij er vol opwinding aan toe. 'Ik kan er simpelweg niet genoeg van krijgen. Daarom klop ik soms even zelf. Als er al een tijdje niemand gepasseerd is. Begrijpt u?'

'Tuurlijk, Schemerling. Natuurlijk begrijp ik dat.' Bas Bonje rende de trap op en gaf de butler in het voorbijgaan een schouderklopje. De jongen kon zich niet inbeelden dat iemand in vervoering kon raken door zoiets als houten deuren. Maar voor een butler lag dat

waarschijnlijk helemaal anders.

Bas Bonje liep de trap op naar zijn slaapkamer, die hij deelde met een alleraardigst meisje dat ongeveer even oud was als hij. Ze had twee staartjes in de vorm van een palmboom op haar hoofd. Ze heette Tasje. Voluit hoorde dat eigenlijk Ananastasiaatje te zijn, maar als je haar volledige naam durfde uit te spreken, werd je in je been gebeten door een witte Siberische tijger die ze speciaal voor dat doel had afgericht. Ze was de kleindochter van de Tsaar van eender waar. Die had bij het begin van de zomer tante Geola op de brandstapel willen gooien, maar was verliefd op haar geworden en dus mee op het kasteel blijven wonen. Samen met zijn kleindochter.

Bas en Tasje konden het goed met elkaar vinden. Zo goed zelfs dat ze samen op de kamer sliepen. Tasje had nochtans haar eigen kamer, vlak naast de zijne, maar ze weigerde pertinent daar ook maar een voet binnen te zetten omdat er vreselijk lelijke oude schilderijen tegen de muur hingen. Onder andere van een oudere dikke dame met wel zes onderkinnen. Alleen die blik al joeg haar de stuipen op het lijf.

Toen Bas Bonje de slaapkamer binnenkwam, stond Tasje met een boek op haar hoofd naast een stoel terwijl ze in zichzelf mompelde en door haar knieën boog.

‘En één en twee... pliejéé pliejéé...’ dreunde ze netjes in een zelf uitgevonden maatsoort.

‘Wat doe je?’ vroeg Bas Bonje, die eigenlijk gehoopt had dat ze samen met hem de brief van zijn ouders wilde lezen.

‘Ik oefen’, sprak Tasje geconcentreerd. Ze stak haar armen sierlijk de lucht in en ging weer door de knieën. ‘En één en twee... pliejée pliejée... Voor het bal.’

‘Welk bal?’

‘Ons huwelijksbal natuurlijk.’ Tasje ging onverstoorbaar door met oefenen. ‘Opa zegt dat het zo langzamerhand tijd wordt. En volgens het spook van Koekemoeke kan je het succes van een huwelijk aflezen aan de openingsdans op een trouwfeest. Als die op niks trekt, zal het nooit wat worden tussen ons.’

De Tsaar en tante Geola waren overeengekomen dat Tasje en Bas met elkaar moesten trouwen. Dat had allemaal te maken met een oude verlovingsring, die Bas op geen enkele manier nog van zijn vinger kreeg. Wat hij ook probeerde.

‘En moeten wij op ons huwelijksbal dansen met een boek op ons hoofd?’ wilde Bas Bonje lachend weten.

‘Nee. En één en twee... pliejée pliejée...’ Tasje glimlachte even geforceerd. ‘Dat boek zorgt ervoor dat ik mijn hoofd stilhoud. Ik moet helemaal van voren af aan beginnen als het op de grond valt.’

‘Wat? Je hoofd?’

‘Nee, domoor. Dat boek.’

Bas Bonje keek even goed naar het hoofd van Tasje en ontdekte al snel dat ze de boel belazerde. Het boek zat stevig geklemd tussen die twee rood geverfde palmboomstaartjes van haar. Het kon helemaal nergens naartoe.

‘Ik weet iets veel leukers...’ fluisterde Bas Bonje zacht. Hij hield de brief van zijn ouders tussen duim

en wijsvinger, zwaaide er uitdagend mee en zette zich op het grote dubbele hemelbed.

‘Eindelijk!’ Tasje trok grote ogen, liet de stoel met bijbehorende oefening voor wat ze waren en sprong naast Bas Bonje op bed. Ze was zo opgewonden dat ze het boek op haar hoofd helemaal vergat. ‘Waarom heeft het zo lang geduurd?’

‘Geen idee.’ Bas Bonje scheurde de enveloppe open en vouwde het volgeschreven blaadje papier open. ‘De postbode woont nochtans vlakbij, in een boom naast de brievenbus.’

‘Wat?’

‘Niks. Laat maar.’ Bas Bonje schraapte zijn stem, alvorens hij met plechtige stem begon te lezen.

Lieve Bas Bonje,
Bolleboosje van me.

‘Blij dat ze tenminste mijn naam nog kennen’, lachte Bas Bonje schaapachtig.

‘Oh, mijn bolleboosje van me’, sprak Tasje als tegen een baby. Bas sloeg plagend op het boek tussen haar staartjes.

‘Ik ben zo blij dat ze nog steeds ver weg in Vladivostok zitten...’

Ik weet dat je niet blij zal zijn omdat we nog steeds ver weg in Vladivostok zitten.

‘Wel dus!’ gierde Tasje het uit, en ze gaf de jongen naast zich een high five.

Maar het is verschrikkelijk, ja, rampzalig zelfs. Desastreus. Om niet te zeggen dat het heel erg is wat ons hier is overkomen bij het redden van de blauwgetinte platvoetsalamander in de zeeomkommermoerassen nabij Vladivostok.

‘Zolang jullie daar nog even blijven, interesseert het me geen barst’, verzekerde Bas Bonje fluisterend in Tasjes oor.

Maar ik weet zeker dat het je zal interesseren waarom papa en ik nog even zullen moeten blijven.

‘Niet dus!’ gilte Tasje weer.

Zoals je weet heeft je papa een steunzool ontworpen zodat de blauwgetinte platvoetsalamander weer beter zou kunnen lopen. Toen de steunzolen hier in Vladivostok eindelijk toekwamen, bleken die helemaal verkeerd gemaakt te zijn. De linkersteunzolen zijn allemaal rechtsvoetig en bovendien ruim een schoenmaat

te groot. De rechtsvoetige zijn gemaakt voor linkervoeten en dan ook nog eens een maatje te klein.

‘Dat klinkt heel ingewikkeld. Kan jij nog volgen?’ vroeg Tasje verward.

Ik weet dat het heel ingewikkeld klinkt, maar je kan vast nog wel volgen. Er zat dus niks anders op dan de hele lading steunzolen weg te gooien. Papa smeedt ze uit pure wanhoop in de rivier, waarna hij door de hoogste functionaris van de kameradenpartij van Vladivostok werd gearresteerd op beschuldiging van sluikestorten van vieze rommel uit de Westerse wereld en milieuvervuiling.

‘Lees ik dat wel goed?’ vroeg Bas Bonje verbaasd.

Ja. Dat lees je goed. Milieuvervuiling! Jouw papa. Die zijn hele leven al niks anders doet dan zich in te spannen om het milieu te redden.

‘Arme stakker.’